

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

X. Alia adferuntur bona & commoda, quæ in meditatione includuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

CAPVT X.

Alia adferuntur bona & commo-
da, quae in meditatione inclu-
duntur.Deuotio est
promptitudo
ad omne bo-
num.Acquirunt
meditatione.Deuotio sen-
sibilis est perma-
nent.

ALIUD quoque, & quidem non parui momenti, bonum & fructum in meditatione comprehendi, docet S. Thom. veram nimirum deuotionem, quae in vita spiritali tam necessaria est, & tam ab ijs, qui in eadem ambulant, desideratur. Deuotio porro nihil est aliud, quam quaedam voluntatis ad omne bonum promptitudo & dispositio: vnde & vir deuotus appellandus est is, qui ad omne bonum promptus & dispositus est. Est & haec doctrina omnium Sanctorum communis. Addit deinde S. Thomas, duas huius deuotionis causas esse, vnam extrinsecam & principalem, Deum, inquam; alteram intrinsecam à parte nostra, ipsam scilicet meditationem. Haec namque voluntatis ad ea, quae virtutis sunt, promptitudo, ex ipsa intellectus consideratione ac meditatione nascitur: eo quod haec, post Dei gratiam, suum in corde nostro ignem excitet & accendat. Vnde vera deuotio & feruor spiritus non in dulcedine & gustu sensibilis, quem nonnulli in oratione percipiunt & sentiunt, sed in voluntatis ad omnia, quae Dei cultum spectant, promptitudine & dispositione consistit. Atque haec deuotio permanens & durabilis est, alia vero illa statim pertransit & euanescit: quia aliud non est, quam quidam deuotionis sensibilis, è subito quodam, quo quis erga rem quampiam appetibilem & amabilem fertur, desiderio prognata affectus: saepe quoque ex ipsa complexione naturali prouenit, quod quis videlicet mitis molliisque sit indolis ac complexionis, & cor tenerum habeat, quod statim ad pathos & affectus & lachrymas emouetur, quae deuotio mox cessarit, ipsa quoque bona cessant proposita. Est haec namque nonnisi tenet quidam amor, in sensibilibus gustibus &

consolationibus fundatus: quia quamdiu hic gustus & deuotio durat, tamdiu homo deuotus & accuratus erit, ac silentij amicus ac recollectionis, cum vero deficit, deficiunt & haec. At qui in veritate, per continuum meditando considerandique exercitium, fundati sunt, & per rationem ipsam plane conuicti, & à fraude omni & illusionem liberi, hi in virtute durant & perseverant: qui, quamuis deficiant consolationes & sapor illi gustus, ijdem manent, qui erant ante, quia manet causa, ob quam tales erant, ipsa scilicet ratio, quae eos conuicit & emouit. Ille demum fortis & masculus amor est, & ex hoc solo veri Dei serui, quique fructum aliquem fecere, agnoscentur, non autem ex gustibus & consolationibus. Passiones nostrae vulgo comparari solent catellis latrantibus, & rictum aperientibus, ut aliquid consolationis accipiant, quibus si suum singulis Deus fructum obijciat, conuiescunt, & latrare desinunt; at pane illo consolationis deuorato, rursum singulae latrare incipiunt. Ac tum demum apparet, quid vniquisque sit.

Deuotio sensibilis perit.
Ratio sequenda, non consolatio.

Passiones appetunt consolationem.

Gustus & consolationes bonis mobilibus etiam assimilantur, ut quae statim consumuntur; solidae vero virtutes, immobilibus & radicatis, quae durant & perseverant, ac proinde etiam maioris sunt pretij.

Consolatio bonum mobile, deuotio immobilis.

Inde fit (quod & non raro experimur, & consideratione dignum est) ut nonnulli, qui magnis in oratione consolationibus perfunduntur, postea, ubi tentationes & conflictus ingruunt, deficiant, atque adeo etiam fatiscentes succumbant; alij vero vice versa qui magnam in oratione ariditatem semper sentiunt & quid sit consolatio & gustus, plane nesciunt, in tentationibus tamen superandis viriles, & à lapsu sint quam remotissimi. Cuius rei non alia causa est, quam illa, de qua hic ago, quod scilicet illi nonnisi gustibus sensibilibus niterentur; huius in oratione solide fundentur, minime decipiuntur, à veritate se conuinci patiantur, & in ea

*Proposium
exequere, si
eius motuum
sunt.*

stabiliantur, atque hinc in eo constantes perseuerent ac maneant, quod semel persuasi sunt, & mente amplexi. Vnde etiam vnum (& est id imprimis salutare) de medijs, quæ dari solent ad in bonis præpositis, quæ in oratione quis concepit, perseuerandum, eaq; opere exequenda, est, vt idem motuum & ratione, quoad bonum hoc propositum & desiderium concipiendum permotus est, conseruare studeat: quod enim tunc emouit ad desiderandum, etiam postea eum ad idem conseruandum, & opere exequendum adiuuabit.

Latet & aliud hac in re bonum, scilicet quod, quando quis hoc pacto se in oratione ab illusionibus liberari satagit, & conuicti sinit, etsi forte postea sigillatim medijs ac motiui, quo tunc permotus est, non recorderetur, in huius tamen illusionum carentiæ & resolutionis, quam in ea concepit, virtute, à veritate & ratione ipsam conuictus, firmus, & ad tentationi postea resistendum, & in virtute perseuerandum fortis & inuictus persistat.

*p. 2. Alphab.
34. lit. M. &
de silicet. Ec-
cles. part. 41.
Alphab. 37.
lit. A.*

Hanc etiam ob causam Gerson tantum meditationem facit: nam rogatus, Religiosone in cella manenti vtilior & fructuosior fore lectio, an oratio vocalis, an opus aliquod manuale, an demum meditatio? Respondit, omnium, salua semper obedientia, quæ semper præponderet ac præualeat oportet, optimum fore meditationi vacare. Atque hanc dedit rationem. Nam esto, inquit, ex oratione vocali & spiritali lectione maiorem quis forte in præsens deuotionem & fructum sentiat, quam è meditatione; mox tamen cum librum de manibus deponit, vel orare vocaliter desinit, hæc deuotio perit & euanescit: at meditatio etiam in futurum hominem iuuat & disponit. Vnde etiam ait, necesse esse, vt nos meditationi habendæ assuescamus, vt, etsi & sonus desit verborum, & libri legendi ad manum non adsint, ipsa meditatio noster sit liber, itaque vera non desit deuotio.

* *

*Quis modus in oratione seruandus,
& quis ex eadem colligendus
sit fructus, ostendi-
tur.*

CONCALUIT cor meum intra me. & in meditatione mea exardefcit ignis. His Palmographus verbis declarat, eoque in oratione seruanda sit ratio, prout etiam multi Doctores & Sancti hunc locum exponunt: qui omnes per ignem hunc, charitatis & amoris, tum erga Deum, tum erga proximum, ignem volunt significari, vt qui per celestium meditationem in Regij huius Vatis corde aestuabat & ardebat: *Concaluit*, inquit, *cor meum*, & introrsum aestuauit. Hic scilicet vnicus orationis effectus est. Quomodo autem & vnde hunc ipse ardorem concepit? Quomodo hic in corde eius ignis exarsit? Per meditationem. *Et in meditatione mea exardefcit ignis*. Hæc nempe medium & instrumentum est ad ignem hunc inflammandum. Adeo vt meditari, inquit Cyrillus Alexandrinus, sit velut silicem igniarium percutere, vt ardentem inde scintilla promicent. Ergo per discursum & meditationem intellectus durus ille cordis tui silex percutiendus est, donec in amore Dei, in humilitatis, mortificationis, ac reliquarum omnium virtutum desiderio inflammescat, nec ante tibi desistendum, quam ignem hunc tum elicias, tum accendas.

Licet vero meditatio summe bona sit & necessaria, non tamen tota oratio in discursibus & considerationibus intellectus versari debet. nec in illis nobis sistendum: hoc namque studere potius esset, quam orare, sed omnes quas habebimus meditationes & considerationes, non nisi ceu medium quoddam adhibendæ sunt ad virtutum affectus & desideria in corde excitanda & inflammanda. neq; enim vitæ Christianæ & religiosæ bonitas ac sanctitas in bonis cogitationibus, & sola rerum sancta-

*Meditatio v-
tilissima oc-
cupatio cuius
fructus per-
manet.*